

ЛЕТО '57.

Ибоја није била гола. На себи је имала комбинезон, али било је јасно да испод нема ништа. Ни бруса ни гаћица. Шетала се кроз стан кришом гледајући према мени. Црна, напућених усана, са разроким сисама, палила је моју машту а сваки пут када би за трен изашла на балкон, чинило ми се да ћу пасти с трешње.

Ибоја је била моја Ђина.

Ђина се у *Хлеб, љубав и љубомора*, није шетала у комбинезону већ у тесној цицаној хаљиници с белим туфнама, што је за пубертетлију било још сексепилније, испод чега је у мојој машти, као сад Ибоја, имала – ништа. Хаљиница се затезала на куковима док је ходала и полако се дизала према струку што је још више истицало два округла немирна гуза.

Ибоја је била њена слика али у плавој и комбинезон варијанти. Седео сам на трешњи коју је мој отац Драгутин посадио на плацу у Љешкој улици број 74, преко пута броја 29 где се дизала двоспратница чика Цветка Петровића ташнера. У половини једног великог, подељеног и изнајмљеног стана, Ибоја је становала са својим мужем Влајком трговачким путником. У другом делу стана живела је породица Кутнахорски.

Из ове позиције имао сам фантастичан преглед, на улицу, лево и десно, али и на балкон и стан који се налазио у високом партеру у висини моје чеке...

Јео сам трешње и сваки пут када бих устима принео зрно мислио сам на њене брадавице које су бубриле сваки пут када би изашла на терасу да истресе крпе.

Госпођа Ибоја, чији се муж Влајко као трговачки путник често налазио на терену, изашла је на балкон, протрела крпе и – једну, ох, испустила.

– Милан, хоћеш мени донела крпе?

Као ошинут смандрљао сам се с трешње, претрчао улицу узео крпу, и бацио. Бацио је на балкон!

Госпођа Ибоја, у слободном преводу, Љубица, Љубичица, није имала више од седамнаест година. У брак је побегла, боље рећи убрао је маторац, јер је била најстарија од једанаесторо деце неког убогог Мађара и Мађарице из Кањиже. Погледала ме је с висине а још је била и на тераси. Не рече ништа... Само се закикота. Њен грлени смех одзвањао ми је у ушима цело поподне и вече.

Прошле трешње. Прошле љубичице. Прошло лето. Прошла и јесен. Лишће опало. Ја, и даље на трешњи. Зна мали шта је трешња.

– Да ниси срастао с трешњом мајмунче једно, питала ме мајка Милена у пролазу враћајући се из БИГЗ-а где је радила као типомашиниста.

Једног поподнева, када сам већ помислио да сиђем и да баталим ову глупу сачекушу, појавила се на балкону изнајмљеног стана у кући чика Цветка Петровића, ташнера са Чукарице, на Бановом брду, у Љешкој број 29. госпођа Ибоја Лолобриђида! Ману крпама и оне полетеше као шарени голубови у ниском лету према прашњавој улици. Текст сам већ знао, јер сам чекао да га чујем више од пола године:

„Милан, хоћеш мени донела крпа?“

– Хоћу, довикнух узбуђено, а себи рекох: нећеш овог пута бацила!

Узнем крпе, и у два скока се створим пред њеним вратима. Како је живела у изнајмљеном стану, који су комунистичке власти конфисковале и поделиле на „равне ча-

сти“; на њеним није било звонца. Закуцам. Ништа. Додирнем врата, врата се сама отворише. Стан сам добро познавао јер је до доласка моје Мађарице и њеног Влајка у целом простору становао Руле Шваба мој вршњак, па се у собу у овој половини стана пролазило кроз импровизовано преграђен ходнички и купатило.

Ушао сам. Кроз прозор балкона видео сам моју трешњу из друге визуре. Грана на којој сам чекао овај позив налазила се тачно у висини мојих очију којима сам тражио Ибоју... А онда сам је угледао као на синемаскоп платну. Седела је на кревету у црном пењоару са великим црвеним ружама. Прекрштених ногу и голих бутина.

Ђутали смо. Више смо се одмеравали. Однекуд се чула музика... Класика. Албинионијев „Adagio“: Модерато кантабиле... То сам научио много година касније поред моје жене Гоге која ми је, када бих се расементалисао свирала на пијанину.

Испустио сам крпе и пришао кревету. Од погледа на њена гола колена дуж кичме прођоше ме жмарци. Али, ја сам на уму имао само сисе. Пришао сам, обема рукама ухватио пењоар за крајеве и широм отворио, скоро поцепао.

Јаој!

Испод црног пењоара са великим црвеним ружама Ибоје, Ибоје Лолобриђиде, из Кањиже, седамнаестогодишње жене, удате за Влајка трговачког путника, указаше се, у опипљивом стању моји снови.

Нисам знао где пре да гледам: њене петице, степеновање сам научио на хиподрому где смо оцењивали рибе и коње од један до десет, или онај део који сам до тада само могао да сањам, део *црне горе*! Одлучио сам се за петице и кретох уснама на вршке, На трешње.

Задржа ме руком. Држећи ме за браду, она мазно, али оштро рече: „Куда ишла дечак?“ Она мени дечак!

Прво што сам помислио, био сам од Ибоје млађи петнаест минута, тужиће ме мами. Па, ако је тако, нека ме тужи, али бар да знам зашто. Узмем ваздух и, загњурим се.

Ибоја леже на леђа и рашири ноге. Мирис љубичица удари ми у главу. Цепало сам шлиц на панталонама, једном руком дрпао петице, другом тражио ватраљ и љубио је у главу, косу, врат, рамена. И...

Две хиљаде волти грмећи излете из мене а да до *црне горе* нисам ни стигао. Знојав, загњурене главе између петица, чврстим као дуње у мом дворишту, ћутао сам и, нисам знао шта, чекао.

Мазила ме је и нешто на мађарском певала.

После је све сама обавила па тај дан могу да прогласим за Дан устанка народа Чукарице када је Изабрани постао Мушкарац!

Још две године односио сам крпе мојој малој Мађарици. Крпе су биле знак да је Влајко отишао на пут и да је ваздух чист. Толико сам се одомаћио, да сам код Ибоје одлазио кад год би ми пало на памет, не водећи више рачуна јесу ли крпе бачене, а падало ми је често, јер, дете је сад знало шта је трешња. Једанпут сам због те неумерености, јер је Влајко бануо, с гаћама у рукама скакао с балкона. Срећом, како рекох, био је само високи партер.

А онда је преко ноћи нестала.

– Одселили су се јуче, рекла ми је тетка Сида Кутнагорски, Рулетова кева, на коју сам налетео када сам као кабадахија хтео ко зна који пут да уђем. Излазила је из Ибојиног дела стана јер су се они поново уселили, проширили. И значајно ме погледала. Није то био поглед, откуд ти. Она је знала! Рекох себи.

После много година, када смо већ цугали љуту и заливали пивом како падне у „Два лађара“ на Чукарици, на железничкој станици уског колосека, пред улазом у тунел и окретнице трамваја 13, где је Пуриша снимао неке сцене из „Општинског детета“, Крта, Страхуња Крстић чији је стан био на истом подесту са Ибојиним, значајно ме погледа и зајебантски рече: „Тужићу те код тетка Милене што ми ниси дао Ибоју...“

– Крто, није она Ибоја, већ Убо ја.

Обојица смо прснули у смех као да сам с Ибојом имао обичан флерт. Глумио сам, као, није важно. А у ствари, хтео сам да свиснем за њом. Да се убијем. Замерао сам јој једино, схватио сам то неколико година касније, што је била себична. Мађарицо а лоша учитељица! Непојмљиво. Био сам јој играчка да прекрати досаду. Права „учитељица“ ће доћи када у мој живот уђе Ита Рина.

12. МАЈ 1980.

На основу члана 153. Правилника о радним односима ООУР Програми Радио-Београда, а поступајући по дисциплинској пријави од 12. маја 1980. године, која је поднета од стране овлашћеног представника Комитета за ОНО и ДС Радио-Београда и уредника ЕКО програма, против радника Шпичек Милана, дана 17. октобра 1980. године, доносим

Р Е Ш Е Њ Е

ПОКРЕЋЕ СЕ ДИСЦИПЛИНСКИ ПОСТУПАК против радника **ШПИЧЕК МИЛАНА** распоређеног на пословима и радним задацима новинара у ЕКО програмима Радио-Београда, са пребивалиштем у Београду, ул. Љешка бр. 74 **СО ЧУКАРИЦА**,

ЗБОГ ТОГА што постоји о с н о в а на сумња да је својим радњама и поступцима учинио више повреда радних обавеза предвиђених одредбама Правилника о радним односима ООУР Програми Радио-Београда, и то:

1. Што је дана 5. маја 1980. године, обављајући послове дежурства и обезбеђења пословних просторија Радио-Београда у ул. Македонска бр. 21 у времену од 22,00 ч. до 6,00 ч. – 6. маја 1980. године у више наврата напуштао место одређено за дежурство, одлазећи изван зграде Радио-Београда – у ресторан „Грмеч“ ради конзумирања алкохола, чиме је извршио повреду радне обавезе из чл. 143. тач. 16. Правилника о радним односима: – Неизвршавање, нередовно или неблаговремено вр-

шеће послова односно радних задатака који се односе на општенародну одбрану и друштвену самозаштиту.

2. Истом приликом радник је у току трајања дежурства употребавао алкохол одлазећи у ресторан „Грмеч“ или на свом дежурству, јер је по свом признању „... са собом имао и мању пљоску“, чиме је учинио тежу повреду радне обавезе из чл. 143. тач.13. Правилника о радним односима: – Долазак на рад у напитом стању или употреба за време рада алкохола или другог наркотичног средства које смањују способност за рад, јер је себе довео у алкохолисано стање и тако битно смањио своје способности за обављање послова на којима је одређен, чиме је такође учинио тежу повреду радне обавезе описане тачком 1. овог решења.

3. Док се налазио на дежурству наведеног дана, радник је користио службени телефон у приватне сврхе, позивајући Сједињене Америчке Државе, чиме је учинио повреду радне обавезе из чл. 144. тач. 7 Правилника о радним односима – Вођење приватних међуградских и међународних телефонских разговора преко службеног телефона, и тиме нанео штету основној организацији, коју је дужан и да надокнади.

Ради утврђивања постојања повреде радних обавеза од стране радника из овог решења, и одговорности радника за учињене повреде у доказном поступку пред Дисциплинском комисијом предлажем да се изведу следећи докази:

1. Да се саслуша радник Шпичек Милан, на околности из овог решења,

2. Да се прочита писмена изјава радника Шпичек Милана од 9. маја 1980. године,

3. Да се изврши увид у Књигу дежурства о времену и месту дежурства радника против кога је поступак покренут,

4. Да се изведу и други докази по потреби.

Дисциплинска комисија ће о покретању овог поступка обавестити Синдикалну организацију и о томе прибавити мишљење.

Дисциплинска комисија ће у току поступка утврдити постојање описаних повреда радних обавеза из овог решења, одговорност учиниоца ових повреда и ценећи постојање и осталих околности, раднику изрећи одговарајућу меру у складу са Законом и Правилником о радним односима ООУР Програми Радио-Београда.

Овим решењем ставља се ван снаге решење од 14. 5. 1980. године Р. бр. 863.

Решење доставити: Председнику дисциплинске комисије, раднику Шпичек Милану, Синдикалној организацији, Правном одељењу и Архиви,

ООУР ПРОГРАМИ
РАДИО-БЕОГРАДА
Директор
Драгослав Никитовић

Био сам сигуран да је Никита са великим задовољством потписао ово решење; није ме много готивио јер сам стално *хеклао уз вейшар* и никада није заборавио шта сам му рекао када је стан на углу Таковске и Цвијићеве улице, који ми је на конкурс доделила Стамбена комисија РТС, преко ноћи, без објашњења додељен Михаилу Тошићу у који Тошке никада није ни привирио. Нас двојица ишли смо чак и на неки глупи суд у Нушићевој улици. Један од оних комунистичких судова који су штитили радничка права а правду делили према диктату. Био сам убеђен да је то Никитино масло.

Срео сам га у ходнику. Препречим му пут јер је намеравао да ме ескивира.

– Ко би рекао директоре да имаш муда кад ти и име каже да немаш ни киту!?

5. ОКТОБАР

Шеф обезбеђења Радио Београда, био је Жика Антић. Пајкан који је ревносно вршио свој посао али је врло брзо провалио ко смо у ствари, ми, новинари, такозвана *седма сила*. Зато је када смо кршили забране, углавном наивне, пушили у студију или доводили пријатеље у Клуб на јефтино пиће, клупске цене, гледао кроз прсте, или се правио да не види. Када бисмо се срели, ја бих застао, и добацио: „Полицајци, стерам вам га мајци!“

Жика би се насмејао и рекао: „Платићеш ми једног дана, барабо!“

Неко је једног дана донео пропис да сви запослени морају да носе пропуснице: *окачену на видљиво место* писало је у наредби. Мене је то иритирало, јер су ме сви полицајци који су дежурали на портирници знали ко злу пару, али сам пропусницу за сваки случај држао у џепу. Једног дана из чисте досаде, исекао сам фотку, *йорйреј* Вучјаковог мајмуна Самија и прелепио преко своје фотографије на пропусници Радио-телевизије Србије. Улазио сам, излазио, шетао по згради али нико, ама баш нико, ни један једини пут да ми погледа или затражи пропусницу...

Жика сазнао за моју ујдурму. Када се на портирници појавило ново лице у униформи, Жика пошаље дојаву да ме заустави и провери пропусницу.

Улазим у зграду, не обазирем се на чувара у кућици и крећем уз степенице, кад ово ново лице викну: „Вашу пропусницу молим!“

Ја сав срећан, коначно, приђем портирници, извадим пропусницу из јакне и театарно је пружим представнику закона. Момак је погледа, погледа у мене и рече: „У реду је. Хвала!“

Још један мајмун је легално ушао у Радио.

5. октобра 2000. године, док је горела Скупштина, нас двојица, Жика Антић и ја, срели смо се испред улаза у зграду Радио Београда на углу Хиландарске и Светогорске улице. Разумљиво, изостао је наш уобичајени дијалог. Пропусницу ни из зезања није тражио. Нико није могао да изађе из зграде а још мање да уђе. Први програм је пукао па су се вести емитовале на Београду 202. Главни уредник Драгољуб Станкић, био је у својој канцеларији. Момак средњих година. О новинарству није знао ништа. Али је зато добро знао шта партија од њега тражи и очекује.

Ово је он пустио на програм; са телекса, *иначно у ијогне*, чуо сам две вести:

„Поводом информација која су објавила поједина средства информисања да је дошло до инцидената између грађана који су се у организацији ДОС-а окупили испред Савезне скупштине и припадника министарства унутрашњих послова у студију, колеге који су били на лицу места...“

Колега 1: „Па ево, ми смо пре неколико тренутака били на платоу испред Савезне скупштине, дакле, пре пет минута, тамо је ситуација сада мирна. Окупило се *неколико хиљада* (!?) присталица Демократске опозиције Србије, заустављен је саобраћај, не функционише, народа има и у Пионирском парку преко пута, полиција се налази испред Савезног парламента и обезбеђује га, за сада нема никаквог сукоба између полиције и демонстраната. Али, нешто се догодило пре нашег одласка тамо...“

Колега 2: „Да, изгледа да је дошло до благог сукоба грађана са полицијом, наима, неко је бацио флашу на по-

лицију, полиција је узвратила сузавцем, потом се огласио неко из организационог одбора ДОС-а, позвао грађане да не провоцирају полицију, што они до овог момента и нису урадили; оно што може да брине, а то је чињеница да има неколико тешких камиона, на тешким камионима по двадесетак људи, међу њима неколико флаша алкохола кружи из руке у руку. У овако пренапрегнутој ситуацији, кад се помешају емоције и алкохол неће бити добро, према томе, треба рећи свима да се клоне тога...“

У 16 часова, својим непоновљиво баршунастим гласом Лука Мијатовић, најављује Дневник, ударну информативну емисију Београда 202. У тренутку док гори Скупштина, Весна Тешић најављује најважније догађаје.

Први и најважнији:

– Савезна влада одлучила да се из девизних резерви прода десет милиона долара за увоз лекова и сировина за лекове и пет милиона долара за потребе електропривреде Србије (!?).

– Савезни Уставни суд једногласно одлучио да поништи *deо* изборног поступка за избор председника Савезне републике Југославије. Одлука није правна већ политичка, прво је реговање из ДОС-а.

– У центру Београда у току протестни скуп присталица Демократске опозиције Србије. Митингу присуствују и бројни *грађани* из унутрашњости. Дошло је до неколико *ексцеса* који су изазвали интервенцију полиције. Саобраћај у центру града не функционише.

– Настављена је рестрикција струје: од 16 до 20 часова без струје су I и II група од 20 до 02 трећа и четврта. Време сутра, слично данашњем.

Следи саопштење из Савезне владе Зоране Пејић-Нишевић, па најава, *гру̀е весѝи њо важносѝи*, извештаји Бранка Костадиновића, колеге 1 и Душана Рашете, колеге 2. Док је Рашета, колега 2, за кога сам сумњао да припада *Црвеној ружи*, био нешто умеренији у својим оценама: „Овај пут нисам успео да стигнем до Савезне скупштине,